

JOAN BARRIL

MONOLEGS IMPOSSIBLES

L'HOME QUE ENS HA FET PLORAR

A vegades em pregunto quan vaig començar a cantar i a fer cançons. Al capdavant això de les cançons era un espectacle de celobert i de barra alegre de taverna. El tema dels discos va venir després, però ara ja tinc 70 anys, que déu n'hi do. I he passat de ser un noi del Poble-sec a ser un senyor de Barcelona.

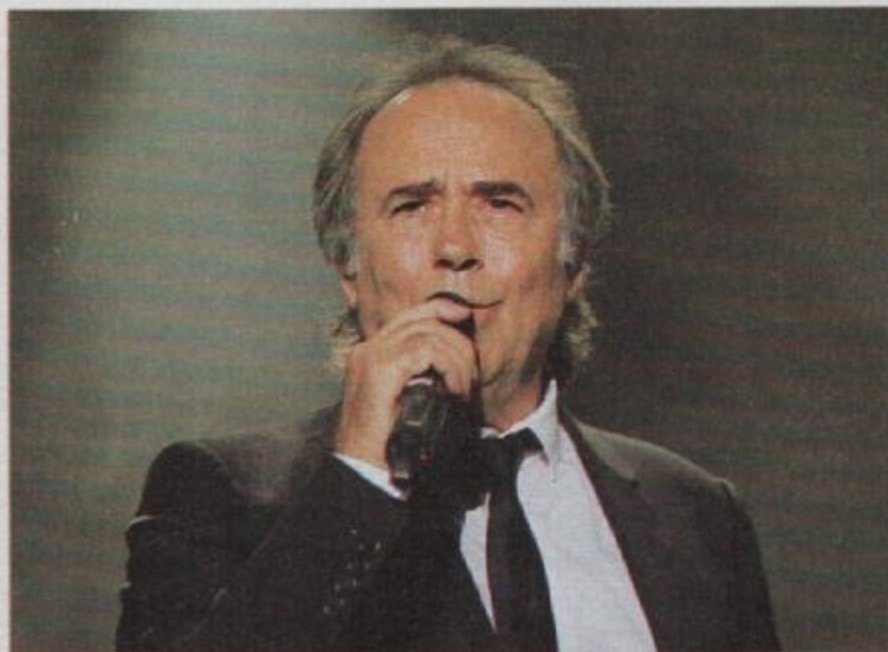
¿Què són els anys per a mi? El mateix que per a tothom. Els anys són la mesura de la memòria. El dia que jo vaig néixer les ombres s'allargaven en el mateix angle, les fulles dels arbres tenien els mateixos colors que avui i als avis els joves els tractàvem de vostè. Avui em diuen senyor Serrat i jo ho accepto perquè seria més humiliant fer creure a un jove que entre ell i jo no hi ha distàncies. ¡És clar que n'hi ha! A Espanya i a Amèrica he conegut el bo i millor de cada casa i no m'he hagut d'esforçar ni tan sols per cantar. A vegades m'ha fet la sensació de ser una espècie de *Papa de la democràcia*. M'he compromès amb la llibertat i ha estat per gust i per imperatiu moral. Franco em va exiliar quan aquí es practicava la pena de mort. Em van treure de Xile i vaig tornar a l'Argentina com si fos una espècie de general San Martín sense generalat. Vaig posar música a la música dels versos de Benedetti i els cubans em van fer un homenatge. Si la vida no és altra cosa que la memòria és evident que jo he viscut molt.

O sigui, que jo era la peça del gran trencaclosques que li faltava al món. I això em desassossega. Sóc un patrimoni de la humanitat, però el que jo vull és ser patrimoni de mi mateix. Suposo que a aquestes altures això ja ho he aconseguit gràcies a dir sempre la veritat. Jo no sé si la veritat ens fa lliures, però el que sí que ens allibera és la renúncia a semblar allò que no som. Prefereixo l'entrepà de xoriço al caviar, i la llàntia del vi begut en porró a la medalla d'or de qualsevol institució oficial. Si els necessito no els truco. Si em

necessiten, els ignoro. Si es produeix una mescla de necessitat i de voluntat, aquí em tenen.

Però han arribat els 70. I segueixo amb les cançons. A vegades les cordes vocals són veritables lligams de les harmonies. I he après que el millor d'una cançó no està en la veu, ni tan sols

en la música. Una cançó és una destil·lació de la mirada. I jo miro i em miro. I veig que tot privilegi de viure comporta una certa renúncia a creure que tot és possible. A vegades viure comporta també dificultats. L'edat i el cos són el gran taller on la mirada es converteix en art. Cal cuidar-se quan convé. I cal descuidar-se de tant en tant, perquè el pecat sempre és creatiu i el propòsit d'esmena és el camp adobat per a la imaginació dolguda.

Als 70 anys hi ha molta vida al darrere, però molts dies al davant. M'afaito amb compte i a vegades canto davant el mirall cançons de gent gran que es van enamorar evocant-me i que van aprendre a plorar escoltant-me. Sóc la banda sonora de mig món i ja no me la sento meva. Una nit d'estiu em vaig aturar en un revolt per pixar mirant la nit. En un poble pròxim uns músics tocaven i cantaven una cançó mentre els més joves ballaven. Aquell va ser el millor premi que m'han donat en la meua història professional. Les notes s'havien perdut, els versos s'havien oblidat, però tornaven a ser allà perquè les cançons tinguessin una nova memòria. Que les cançons els pertanyin un dia. Ja no són meves, perquè a mi només em queden les meves cèl·lules i els meus dies intensos i les meves nits negres com la mina d'on de tant en tant extrec brillants. Alguns amics em felicitaran i jo em felicito per tenir-los a prop.

Joan Manuel Serrat, en una actuació recent.